

KARÁMOK AZ ERDŐBEN

Ha nyírbátori gyerek lennék, engem bizony úgy kellene kiséprűzni a lovarda területéről. Bár ahogy hallom a Nyírbátori Lovassport és Hagyományörző Egyesület vezetőitől, vannak mások is így. És szerintem lesznek többen is, ha megvalósulnak azok a fejlesztések, amelyek egyelőre – bár nem sokáig – még csak a tervezőasztalon léteznek.

Egy 23 × 45 méteres fedeles lovarda, istálló, külön szénatároló, abrakos, akadálymentes szociális helyiségek, öltöző, ebédlő, egy kis konyha, egy 100 × 50 méteres homokos pálya, karámok, jártatógép, mobilboxok a vendéglovak számára, állatsimogató – mindez árnyas fák között-alatt. Jelenleg ezek a létesítmények találhatóak a nyírbátori lovarda területén. Ahogy azonban a Nyírbátori Lovassport és Hagyományörző Egyesület elnöke, Böszörményi Sándor és felesége, Böszörményi Ildikó meséli, a fedeles lovardát hosszában bővíteni szeretnék, az épület másik oldalán lévő egyelőre fás területen a rézsúre egy lelátót, a lapos területre pedig egy újabb pályát terveznek, így lenne komoly edző- és versenypálya is. „A sportlétesítményeken kívül az állatsimogatót is áthelyezzük, bővítjük, a mögötte lévő erdőben pedig fogathajtó terepakadályokat alakítunk ki, illetve várhatóan már idén nyáron elkészül-

nek a szabadtéri sütés-főzésre, piknikek megrendezésére alkalmas fedett pavilonok és a játszótér. Ki kell vágnunk néhány fát, amit ugyan nem szívesen teszünk, de folyamatos vitában állunk az erdészeti felügyelőséggel, hogy túl sok a lovarda területén a fa, így kénytelenek lesznek átminősíteni erdőterületté” – hangsúlyozzák a lovasok. Bár mindenkinek ez lenne a gondja! Itt mindenestre a karámok egy része „fásított”, a pályán kifárasztott állatok pedig különösen a nyári hőségben hálások a kényelmes árnyékos pihenőhelyért. Ugyanúgy, mint az ide járó gyerekek, akiknek a nyári táborokban sem kell napszúrástól tartaniuk. Kezdjük azonban az elején! Idén lesz 10 éves az egyesület, amely egy kis tanyán, ló nélkül kezdte meg a működését. Aztán az országban egyedülálló módon jött létre ez a lovascentrum. „Önkormányzati segítséggel épült fel a lovarda itt a Szénaréti-tó, a wellness- és gyógyfürdő, a kemping és

egyéb szabadidős létesítmények szomszédságában, amely a területtel együtt az önkormányzat tulajdonában van, az egyesületünk pedig üzemelteti – hangsúlyozta Ildikó és Sándor. Ez a fajta együttműködés úgy tudjuk, egyedülálló az országban.” A közös munka egyik alapját az adja, hogy Nyírbátorban olyan nagy az ipari park, hogy 70 településről járnak ide dolgozni az emberek. Ugyancsak a Szénaréti-tó partján most épített az önkormányzat egy 71 lakásos bérházat, hogy az itt dolgozókat el tudják helyezni.

„Az önkormányzat nemcsak a lovarda tulajdonosa, hanem az egyesületünk támogatója is – hangsúlyozza Sándor, az egyesület elnöke. Egyesületünk pedig részt vesz a város életében. Rendszeresen ott vagyunk a városi rendezvényeken, húsvétkor vagy a majálison például karusszelbemutatót tartunk, gyerekeket lovagoltatunk. De szorosan együttműködünk a pályázat-

NÉVJEGY

Természetesen Ildikó és Sándor is lovasok. Sándor B kategóriás fogathajtó, gyermekei miatt kezdte el a lovakkal való foglalkozást felnőttként. Ildikó gyermekkorától vonzódik a lovakhoz, kisebb-nagyobb megszakításokkal azóta is loval. Díjugratásban versenyez, de inkább igényes hobbilovasnak tartja magát.

■ 1. Böszörményi Sándor és Böszörményi Ildikó, valamint Ildikó szeretett lova, Casino | 2. Sorakozó a fedelesben | 3. Karám a fák alatt, háttérben a pálya és a bírói torony

írás terén is: az önkormányzat pályázati figyélssel és a pályázati anyagok elkészítésével is segít nekünk, így ránk elsősorban a szakmai program megírása hárul.”

A lovarda szakmai tartalommal való megtöltéséhez természetesen lovak kellene. Az egyesület alakulásakor nem volt egyetlen lovuk sem, de a folyamatos lóvásárlásoknak köszönhetően ma az istállóban 20 ló van, saját, egyesületi és bértartásban lévők egyaránt, és folyamatosan növekszik az igény a lovalglásra. Az eddigi gyakorlat, amely szerint télre lecsökken a lovak száma, ezen a télen már nem volt jellemző, sőt nyár után inkább többen jöttek. A foglalkozásokat Ildikó vezetésével – aki most végzi a lovaskultúra-oktató másoddiplomás képzést a Testnevelési Egyetemen – két főállású oktató tartja. Az állandó csoportok mellett igyekeznek minden lehetőséget megragadni arra, hogy a város, illetve a környék iskolásai megismerkedhessenek a lovalglással. Amikor sikerült az önkormányzatnak anyagi forrást találni rá, két évig az iskolák ötödik osztályosai számára lovasszakkört szerveztek. A gyerekeket szervezeten, busszal hozták és a sikeréről elég csak annyit mondani, hogy míg az első foglalkozáson csak pár gyerek volt, a végén gyakorlatilag a teljes évfolyamok jártak lovalogni.

Felmérték azt is, hogy két iskola szeretné a mindennapos testnevelés keretében bevezetni a lovalglást, de ehhez sajnos az iskolák fenntartóinál egyelőre nincsenek meg az anyagi források. Jelenleg három lovasz

FOTÓ: CSATLÓS NORBERT

1

2

3

■ 1. Edzés | 2. Az istálló | 3. A lovarda épülete a karámok felől

látja el a lovakat, amelyek összetétele az eredetihez képest megváltozott. „A sok kisgyermek lovasunk miatt az állományunk egy részét kistermetű fajtákra, pónikra cseréltük – mondja Ildikó. Sok esetben ez is segít a szülők féltreállítására, mert bizony, ha ők félnek, kinevelik a gyerekekből a lovak iránti természetes, ösztönös vonzódást. Az a tapasztalatunk, hogy ha a szülő jól érzi magát a lovardában, akkor engedi a gyermekét lovagolni.”

„A közösségről pedig csak annyit – teszi hozzá Sándor –, hogy például az elmúlt hétvégén arra jöttem ki a lovardába, hogy a teljes nyergest kipakolták és lovászok, szülők, gyerekek együtt takarítanak. De legyen bármilyen versenyünk, rendezvényünk, számíthatunk a szülőkre, mindig segítenek, legyen szó kerítésjavításról, takarításról vagy épp állatsimogató ácsolásáról. Ez nagyon nagy érték. Ezért is akarjuk idén nyárra elkészíteni a piknikezőrészt,

hogy a családi programokat legyen hol normálisan megtartani. Egy-egy ilyen családi program 10-15 helyett már hatvanfős – erre pedig nem is számítottunk, amikor elindítottuk az egyesületet.”

A lovardában egyébként a szakmai munkáról a számok is beszélnek: tíz fogathajtó, hat ugrólovas, három díjlovas és egy militaryversenyzőjük van, szabadidős lovasuk pedig több mint negyven. Idén már nyolcadik alkalommal rendezik meg a Bátor Lovasnapokat, ahol fogathajtók, díjugaratók és hobbilovasok versenyeznek. Idén május és augusztus között harmadszor szeretnék megszervezni a Bátor Kupát, ami egy háromfordulós szabadidős verseny, egyben regionális díjugaróverseny-sorozat. A népszerűségét pedig a legjobban az mutatja, hogy legutóbb már korlátozni kellett a nevezést, mert 200-210 lovas akart indulni a versenyükön. Ahogy mondják, amint kiírnak egy versenyt, az pillanatok alatt megte-

lik, legyen az ugró- vagy fogathajtóverseny. Ezt a pályát mindenki szereti. Persze miért is ne szeretnék, a pálya jó minőségű, az akadályok szépek (ami egy néző számára csábító is lehet), az egész lovarda erdőben, hűvösben van. A fák alatt, az öntözött gyepeken jól lehet pihenni is.

Mindezek mellett az egyesület háromhavonta edzőtáborokat is szervez az egyes lovassportágak hazai „nagyágyúival”. Ezek a táborok teljesen nyitottak, azokon bárki részt vehet, edzők, versenyzők egyaránt. Sőt, ami különleges, hogy a mesterek a több iskolából ideérkezett gyerekek számára is tartanak ilyenkor egy-egy edzést. Dallos Gyula például annyira élvezte ezt a feladatot, hogy elméleti és gyakorlati foglalkozást egyaránt tartott – ezzel is ösztönözte a fiatal generációt arra, hogy ismerkedjenek meg a díjlovaglás szépségével.

Halmos B. Ágnes